

Какво харесвам в моето училище „Антон Страшимиров“ и как си го
представям след 10 години
(размисли на един седмокласник)

Много от моите съученици не харесват да ходят на училище. За разлика от тях на мен ми харесва. Освен, че да се трупат знания понякога е забавно, в нашия втори дом аз се срещам и със своите приятели. След десет години училището ми ще се е променило коренно.

Аз съм в „Антон Сташимиров“ още от първи клас, а това са почти седем години - достатъчно време да изградя собствена представа за институцията. През тези години осъзнах какво ми се прави в училище и какво не. В крайна сметка позитивите са повече от негативите. Дори бих казал, че няма нещо което да не обичам в родното школо. Хубаво ми е да виждам как с всяка изминала година сградата се ремонтира, обновява, става все по-естетична. Нагледен пример са десетките цветя и пейките от биокъта на третия етаж, а също и плазменият телевизор, на който през междучасията се пускат образователни филми. Наистина одобрявам подмянето на старите чинове с нови и на черните дъски с бели. Очаквана забава за мен, а и за всички е голямото междучасие. През тези двацет минути ние разтоварваме напрежението ходим до магазините за храна, почиваме си за малко от умората в часовете. В паузата за отдих на телевизора се пускат видеоклипове на училищни концерти, по коридорите звучи музика.

Нашият клас винаги е бил сплотен, защото се ценим взаимно. Всякога сме си помагали когато сме имали проблеми и сме ги решавали заедно. Незабравими са спомените ми от горските училища.

Харесвам също, че се полагат грижи за зелените площи във двора. Миналата година шестите класове се организирахме и закупихме фиданки, които засадихме. С вар белосахме всички дръвчета. Тази година нашата класна госпожа Николова закупи луковици, а аз и още няколко души прекопахме градинката, след което засяхме луковиците. Тези инициативи допринасят за добрия облик на училището ни.

Учителите са фактор, който не бива да отмина в тази връзка. Откакто съм в „Антон Страшимиров“, са ми преподавали десетки учители и съм се убедил, че са строги, но справедливи. На тях винаги им е „пукало“ за нас и винаги ни дават втори шанс. Когато някой от учителите ни е в болнични и идва заместник си давам сметка колко по-добри са преподавателите от моето училище. Затова бих казал, че тук ни обучават едни от най-добрите

педагози в Бургас. Определено след 10 години „Антон Страшимиров“ ще се е променило много. Надявам се обаче именно тези строги, но принципни възпитатели все още да преподават тук.

Хубаво е, че спортът в училище се развива. Освен няколкото часа по ФВС в седмицата, предоставена ни е възможност да се запишем в клуб по лека атлетика. Този спорт е чудесен и мнозина желаещи също като мен тренират усърдно.

Представям си как след години училището ще се вписва в екологичните стандарти. На покрива ще има соларни панели, които ще произвеждат нужната електроенергия и ще подгряват топла вода.

Когато човек застане в двора ще усети уханието на цветя от зелените площи. В една от градинските лехи ще се извисява паметник на патрона на нашето училище- писателят Антон Страшимиров. Край скулптурната фигура ще се носи благовонен аромат.

Децата вероятно ще идват на училище с велосипеди и ще ги паркират при вече поставените стоянки за колелета. Тежките учебници ще останат в историята, защото всеки ученик ще работи на таблет. Класните стаи ще са осъвременени с интерактивни дъски.

В часовете по ДТИ ще се практикува дървообработка на предмети и металообработване със специални машини и уреди.

Надявам се игрищата по баскетбол и хандбал да бъдат застелени с подходяща настилка, а баскетболните кошове да бъдат заменени с нови. Всички спортни съоръжения да се модернизират, а големият салон - ремонтиран из основи. В преобоядисаните съблекални да има душиове. Спортът навярно ще е още по-развит под формата на повече часове по ФВС и още извънкласни дейности.

Мечтая за училищна традиция всяка година класовете от V, VI, и VII клас с най-висок успех да бъдат награждавани с безплатна екскурзия, а петима отличници от челната петорка в индивидуалната класация да бъдат поощрени с целогодишна стипендия.

Нещата, които аз толкова много харесвам в моето училище, стават все повече и повече. Ако след 10 години „Антон Страшимиров“ наистина изглежда така, както го виждам във въображението си, ще е едно от най-представителните училища в България и за всяко дете в Бургас ще е престижно да учи именно тук.

Радослав Георгиев Свирецов VII^б клас